

Šta uslovljava, dakle, činjenicu da je Slamnig i danas aktuelan i da se njegove knjige čitaju bez obzira na pesnikovu sumnju i lament da »nas nitko ne čita i da sve gubi smisao« izrečenu u pesmi »Literatura« iz knjige »Relativno naopako«, bez obzira što se zaista možemo složiti sa tim da je poezija bar što se čitanja tiče, spala na niske grane, da je postala suvišnijom kao nikada od sada. A Slamnigov pesnički i teorijski angažman išao je upravo suprotnim putem: da se poezija izvuče iz geta posvećenika, ili kvaziposvećenika, profesionalaca, kritičara, naučnika i literata svih vrsta i da se vrati tamo gde joj je i mesto, odakle ona, ustvari dolazi — među ljude, obične, prosvetne i neprosvetne, gde će njena komunikativnost doći do punog izražaja. U to ime pesnik je detronizovao pesmu, ideju pesme, njenu suštinu i formu, na zemlju spustio njenog tvorca i iz kovačnice velikih tema i velikih ideja izvukao ga na ulicu, otvorio mu oči za svakodnevno, za obično i toliko blisko svima, ukazao mu da je poezija i jezik poezije sve što nas okružuje, što služi komunikaciji, životu u ljudskoj zajednici. Ukazao mu je da »upotrebnost« vrednost pesme zavisi od stepena njene potencijalne ili stvarne komunikativne moći. Taj uloženi napor pesnikova za ostvarenjem komunikacije između pesme i čitaoca, u Slamnigovom slučaju, zaista je urodio plodom. Neupućeni bi mogao pomisliti da se radi o pesniku — kameleonu koji u svakom trenutku dobro oseća boju i sastav podloge na kojoj se nade pa shodno tome menja svoj stvaralački credo, postupak, leksiku, sintaksu i formu pesme ne bi li se što više dodvorio svom čitaocu. Ali ništa od te ulagivačke prirode nećemo naći u ovog pesnika. Naprotiv. Slobodno možemo reći da je pesnik Ivan Slamnig pisac jedne knjige i da nova ukričenja novih pesama nose samo kvalitativne promene.

U 1987-oj počastovani smo sa dve takve knjige: »Sed scholae i »Relativno naopako«, a 1988. pojavila se knjiga »Tajna« i nakon samo nekoliko nasumnice odabranih pesama iz ove tri zbirke vidimo jednog autora, jednu čvrstu sazdanu poetiku, prepoznatljivu i blisku, jedan unutarnji habitus koji prosijava iz svake pesme. Sve je u znaku tog Jednog koji se

grana u mnogostrukosti izražaja, invencije, jednostavnosti i pitoreskosti, inovacijske dinamike i humornih rezova na telu tradicionalnog štiva. Svaka pesma je, ipak, jedno autonomno biće, jedno stanje ili zbijanje uhvaćeno flešom autorskog duha. Postupkom montaže i kolažiranjem različitih govornih, jezičkih nivoa, i u sinhroniji i u dijahroniji, stvara se utisak dubinskog, a ne površnog i površinskog otiska pored sve one, ipak, prividne jednostavnosti i lakooće izraza. Kontrapunktiranjem tradicionalnog i modernog, svetog i profanog, uzvišenog i svakodnevnog dobija se potreban napon da se sa živom radoznalošću ide od jedne pesme do druge, od jedne knjige do druge. Ustaljena, tradicionalna forma sa rimom kao zaštitnim znakom njenim čini jedan globalni kod unutar koga je moguće dekodiranje svih relevantnih značajki pesme. Odavno odustavši da nastupa kao poeta doctus Slamnig slavno nosi njegovu suprotnost što se krije u homo-ludensu specifičnog karaktera. Ovde je reč o doziranom i dobro samokontrolisanom homo-ludensu koji ne može biti glavni junak »sveta naopako« već samo, u toj konstelaciji, sveta »relativno naopako«. U toj relativnosti, u tom gibanju između »pravog« sveta i onog »naopako« ostvaruje se igra stvaranja, intelektualni infantilizam u kome caruje nj. v. Humor i dosetka, erotika spajanja života i čoveka. Ni u jednoj pesmi nećemo zateći demijuršku poziciju subjekta, niti velikog razarača svih tablica vrednosti već jedno inteligentno, vedro i naivno (otuda tragovi sentimentlanosti u ovoj poeziji) pristajanje na zatečenost u svetu, taj karcinom egzistencijalističke misli. Ta, gotovo, ženska podatnost svetu rezultirala je povratnom spregom: podatnošću sveta pesnikovom duhu. U takvom međusobnom otvorenom davanju jezik se vaspostavlja kao magični prostor igre u kojoj se pravila samo podrazumevaju ali nisu obavezna. Zato pesnička forma nije mačeha jezičkoj normi: ima u njoj mesta i za šatro i za sleng i za arhaizme i tudice i citate usmenog i umetničkog pesništva i za dijalekte i idiolekte. Pojedini stihovi, ingeniozna rimovna rešenja ili naprosto poneki detalj ili dosetka čine ovu poeziju pristupačnu čitaocima najrazličitijih estetskih usmerenja i potreba.

OPŠTINSKA KONFERENCIJA SAVEZA
SOCIJALISTIČKE OMLADINE VOJVODINE
Broj: 02-92.
Dana: 08. 03. 1989. god.
KIKINDA

KONKURS

za učešće na XXII MAJSKOM SUSRETU PESNIKA SREDNJOŠKOLACA JUGOSLAVIJE

U KIKINDI

»MAJSKI SUSRET PESNIKA SREDNJOŠKOLACA JUGOSLAVIJE« je najveća tradicionalna pesnička manifestacija mladih u našoj zemlji.

Ove godine Susret se održava od 12. do 14. maja.

Na manifestaciji će biti pozvano 100 odabranih učesnika.

Učesnici šalju po 2 pesnička teksta (plus jedan o gradu domaćinu, ukoliko žele), u osam primeraka otkučanih pisačom mašinom, potpisanih punim imenom i prezimenom, nazivom škole i mestom.

Manifestacija se organizuje u okviru obeležavanja »DANA MLADOSTI«.

IZBOR TEME JE SLOBODAN.

Žiri će dodeliti pet ravnopravnih prvih, drugih, i trećih nagrada (posebno će biti nagrađeni radovi o gradu domaćinu).

Radove poslati najkasnije do 15. aprila 1989. godine na adresu:

OPŠTINSKA KONFERENCIJA SSOV KIKINDA, Titov trg br. 25 — 23300 Kikinda.

Sva obaveštenja na telefon: (023) 522-150 ili (023) 522-450.

SAVET MAJSKIH SUSRETA

OPŠTINSKA KONFERENCIJA SSO I
UDRUŽENJE KNJIŽEVNIH I LIKOVNIH
STVARALACA — ODŽACI

RASPISUJE KONKURS

za najbolji haiku

Uslovi: na konkurs slati do 10. neobjavljenih pesama u tri primerka potpisanih šifrom na adresu: Opštinska konferencija SSO Odžaci 25250 Odžaci

U posebnoj kovrti poslati rešenje šifre sa imenom, prezimenom i adresom autora.

Rok za slanje radova je 30. 04. 1989. g.

Nagrade: 1. nagrada — štampanje knjige haiku pesama u ediciji jugoslovenski haiku

2. nagrada: 300.000 dinara

3. nagrada: 200.000 dinara

Nagrađeni autori biće pozvani na završno veče u povodu dodeljivanja nagrada i obeležavanja dana mladosti. Od prispelih radova biće štampan bilten konkursa.

Dom omladine »25. Maj« i
»Književna omladina Pančeva«

POZIVAJU

sve zainteresovane mlade stvaraocce sa teritorije SFRJ da slanjem priloga uzmu učešće u izdavanju almanaha »RUKOPISI 14«.

Pravo učešća imaju svi pesnici i prozaisti do 30 godina starosti.

Pod prilozima se podrazumeva 3 do 10 neobjavljenih pesama odnosno 1 do 3 priče na 3 do 7 stranica kucanog teksta (novinski prored, 26 do 30 redova po stranici).

Ukoliko je prilog pisan na jednom od jezika naroda i narodnosti, potrebno je prevesti ga na srpsko-hrvatski ili hrvatsko-srpski jezik.

Prilozi se šalju do 25-og aprila/travnja tekuće godine.

Prilozi se ne honoriraju.

Priloge dostaviti lično ili poslati poštom na adresu: Dom omladine »25. Maj«, ulica Đure Đakovića br. 10, 26000 Pančevo. Sve priloge slati u tri primerka.

Uređivački odbor

bez prešutkivanja

Bogdan Arnautović: I PREŠUČUJEM DRHTANJE,
Ratkovićeve večeri poezije Bijelo polje 1988. godina

saša radonjić

Pripremajući ovaj kratki kritičko-hermeneutički upliv u kostur nove pjesničke knjige Bogdana Arnautovića (1961.), pokušao sam raširiti lepezu najdominantnijih motivsko-tematskih opredeljenja koja su imanentna savremenom pjesništvu mladih generacija na SH jezičkom području. Dakako, promišljanje ove provenijencije izravno vodi kao vrlo globalnim premisama; na primjer, može su reći da svoje tematsko ishodište, nove pjesničke knjige gotovo bez izuzetka iznalaze u sferama takozvanog urbanog miljea. Rekao sam gotovo bez izuzetka jer je upravo Bogdan Arnautović jedan od rijetkih, ako ne i jedini relevantan autor mlade generacije koji prostora za realizaciju svojih pjesničkih poriva otkriva u okvirima pastoralnog odnosno ruralnog.

Nova Arnautovićeva knjiga (četvrta) naslovljena sintagmama »I prešućujem drhtanje«, bar onim svojim boljim dijelom, potvrdila da ovakvo opredeljenje samo po sebi nije ništa manje inspirativno ili produktivno o od onih sveprisutnih, neraskidivo skopčanih sa frustracijama grada — njegove »empirijske i utopijske«.

Prvi obimniji dio knjige sa podnaslovom »Ženske kosti« oslikava kroz prizmu melanholije poetskog subjekta prirodu jedne »obične ljubavne priče«. Melanholija kao osnovni ton koji se na trenutke spušta do frekvencije flegme, te nihilizma daje nizu pjesničkih slika poseban dah mirnoće. Tek po koji nagovještaj erotskog, čini se ne željenog već naviknutog, prekine inače besprekoran ritam ovih, rekao bih, ponajviše meditativnih zapisa. I uopšte, Arnautović je majstor atmosfere, oplemenjivanja prostora u kome poetski subjekt djeluje. Jezičko izražajnim sredstvima se koristi racionalno ali ne i škrtu. Otuda njegovi izrazito lirski pasazi ne »vuku« za sobom balast patetičnog ili banalnog. U smislu realizacije teksta,

valja spomenuti da Arnautović gotovo redovito koristi specifičan oblik obraćanja poetskom objektu (u ovom slučaju ženi). No odsustvo tog drugog glasa, odnosno odgovora a time i dijaloga daje osoben priloz gore apostrofiranog atmosferi pjesama. Katkad se autor vrlo vješto posluži i arhetipsko-mitološkim komponentama koje zajedno sa ezoterijskim daju još jednu značenjsku dimenziju inače nejednosmejernim tekstovima iz prvog dijela ove knjige.

Na moju osobnu žalost, zbirka ne baš sjajno odabranog naslova — I PREŠUČUJEM DRHTANJE — ima i svoj drugi dio, dio koji bih sa najvećim zadovoljstvom prešutio. No profesionalna etika nalaže i profesionalan odnos te moram reći da ciklus »Muške kosti« pokazuje Bogdana Arnautovića u svom do sada najbližem izdanju. Valjda u najmeri da strukturu svojih novih pjesama razbremeni od, do sada uvijek prisutnog jezičko-stilskog (ali produktivnog) puritanizma, Arnautović je ispisao pet tekstova (na sreću nema ih više) u nonšalantnom maniru koji je u potpunosti disharmoniji sa njegovim prepoznatljivim i potvrđenim pjesničkim senzibilitetom. Nije potrebno napominjati da ovaj ciklus, izuzev preko naslovnih sintagmi, ni na jedan drugi način ne korespondira sa prethodnim ciklusom — »Ženske kosti«. Dakle, pet pjesama blijede fizionomije, nerazpoznatljivih krajnjih idejnih ishodišta, sa labavim uporištima u verbalnim dosjetkama ili pak slabom motivisanom socijalnom angažmanu, valja i čitaocima i autoru što prije zaboraviti. Sam Arnautović, vjerujem, u svojim narednim pjesničkim projektima slične kikseve sebi neće dozvoliti.

Knjigu I PREŠUČUJEM DRHTANJE pamtićemo pak, po konzistentnom ciklusu »Ženske kosti« i odličnim pjesmama kao što su: »Naš red«, »Samodržac bašte«, »Košulja« i »Kičmene kretnje«.